

Samenvatting uitspraak Klachtencommissie van 12 januari 2021

De klacht van klager richt zich tegen de uitvoering van verplichte zorg in de vorm van medicatie en in de vorm van opname in de accommodatie ex artikel 8:9 juncto 3:2 van de Wet verplichte gezondheidszorg (Wvvgz).

Klager heeft tevens een verzoek tot opschorting van medicatie ingediend.

- Klager verblijft binnen de instelling met een zorgmachtiging.
- Het schorsingsverzoek van klager is niet in behandeling genomen, klager heeft namelijk de dag voor indiening van de klacht een depot medicatie toegediend gekregen.
- Klager laat zich ondersteunen door een patiëntenvertrouwenspersoon.
- Klacht over opname in de accommodatie is ongegrond onverklaard.
- Klacht over uitvoering van de verplichte zorg in de vorm van medicatie is ongegrond verklaard.

Samenvatting en motivering

De klacht heeft betrekking op de volgende beslissing:

De klacht richt zich op het besluit dat klager heeft ontvangen tot uitvoering van verplichte zorg in de vorm van medicatie en verblijf binnen de accommodatie. Klager vindt dat niet duidelijk is uitgelegd over hoe hij zich wel zou moeten gedragen om geen medicatie te hoeven krijgen.

Klager verblijft met een zorgmachtiging binnen de instelling.

De commissie stelt vast dat volgens artikel 8:9 lid 2 Wvvgz de zorgverantwoordelijke verplicht is de beslissing tot het verlenen van verplichte zorg op schrift te stellen en te voorzien van een motivering. Die beslissing dient op grond van artikel 8:9 lid 3 Wvvgz aan betrokkene te worden uitgereikt, zoals bij klager het geval is geweest en hem ook is uitgelegd. Daarmee is volgens de commissie voldaan aan het bieden van rechtsbescherming aan klager, mits de verplichte zorg ook voldoet aan de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, doelmatigheid en veiligheid.

Het doel is de opname van klager zo kort mogelijk te houden en niet langer dan noodzakelijk aangezien klager vrijwillige medicatie en behandeling afwijst.

Ter zitting blijkt dat klager geen medicijnen zal nemen die hij niet noodzakelijk acht; zelfs geen paracetamol. Uit de voorgeschiedenis blijkt, dat klager al eerder opgenomen is geweest met een IBS, maar toen niet is behandeld. Klager heeft geprobeerd zijn gedrag buiten een instelling aan te passen, maar dat heeft niet tot het gewenste resultaat geleid. Klager is voor overlast blijven zorgen en is zijn baan en huis kwijt geraakt. Dat maakt dat de commissie van mening is, dat er geen lichtere maatregel of alternatief is dan medicatie en opname in de kliniek.

De behandeling zal naar verwachting zinvol zijn, waardoor de klachten van klager milder zullen worden. Het ligt in de lijn der verwachting dat de toestand van klager door inname of toediening van medicatie kan bijdragen aan gedragsverandering van klager en hem kan helpen.

Gelet op het gedrag van klager en het risico op agressieve reacties die hij bij anderen oproept, is medicatie en opname noodzakelijk om die veiligheid zoveel mogelijk te bewerkstelligen. Verplichte opname in de accommodatie is door de uitspraken van klager bevestigd, door te volharden in zijn voornemen geen enkele vorm van medicatie te willen nemen, waardoor deze vorm van verplichte zorg noodzakelijk is. Daarmee is voldaan aan de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, doelmatigheid en veiligheid.

Beslissing

De commissie acht dat voldoende aannemelijk is gemaakt dat voldaan is aan artikel 8:9 lid 1 Wvzgz en dat zonder het gebruik van effectieve medicatie een zodanig psychiatrisch toestandbeeld in stand blijft, dat er zich bij klager ernstig nadeel voordoet in de zin van artikel 1.1 lid 2 van de Wvzgz.

De commissie verklaart het besluit tot toediening van dwangmedicatie en opname in de accommodatie gerechtvaardigd en verklaart beide klachten ten aanzien van verplichte vormen van zorg ongegrond.